

Skogene har gjemt dem lenge, men etter hvert vil de gi informasjon om folkene som bygde og brukte disse byggverkene. Ruinene av et stort samnitisk tempel og teater ved Pietrabbondante er under utforskning. Disse kulturminnene har slumret i skyggen av Romerrikets gloriøse historie. Mange av de italiske klanene innså fordelene ved å alliere seg med de mektige romerne. Da Roma bygde Via Amerina 241 f.Kr., var faliscanerne i ferd med å etablere seg i byer på slettelandet, og de samarbeidet med romerne om vegbyggingen. Det Romerske Senat fikk nå etter hvert representanter fra mange faliscanske og etruskiske familier. De italiske klanene er nå blitt stasjonære åkerbrukere. (Zwingle, National Geographic, januar 2005).

Julius Caesar skriver om sveberne; "Commentarii de Bello Gallico", bok 4,1; private og adskilte marker finnes ikke hos dem, "privati ac separati agri apud eos nihil est", de kan heller ikke oppholde seg mer enn ett år på et sted for dyrkingens skyld, "Neque longius anno remanere uno in loco colendi causa licet". Sveberne holdt til mellom Rhinen og Elben. Om germanerne skriver han: Ingen har en bestemt mark eller område for seg selv, for magistratene og sjefene deler hvert år ut til folket og klanen, som har samlet så mye mark på slike steder som synes bra for dem og driver folket etter et år til å fortsette videre til et annet sted. "Neque quisquam agri modum certum aut fines habet proprios, sed magistratus ac principes in annos singulos gentibus cognitionibusque hominum, qui tum una coierunt, quantum et quo loco visum est agri attribuunt atque anno post alio transire cogunt" bok 6, 22. Strabon (63 f.Kr. - ca. 20 e.Kr.) skriver også om sveberne i Geographicon VII 1, 3; Felles for alle folkene i denne egnen er at de lett skifter bopel, på grunn av sitt tarvelige levevis, og at de ikke dyrker noe land og ikke samler seg skatter, men bor i midlertidige hytter. Sin næring får de for det meste av buskapsen sin liksom nomader, derfor pakker de også alt sitt gods på vogner og drar videre dit de ønsker. Horazius skriver år 17 f.Kr. (Carmen säculare, 3, 24, 9 ff.) om et folk i Makedonia; De stolte geterne lever også

lykkelig, uoppmålt land bærer fri grøde og korn for dem, land som de ikke ønsker å dyrke mere enn et år, "vivunt et rigidi Getae, immetata quibus iugera liberata fruges et Cererem freunt, nec cultura placet longior annua". Flere klassiske forfattere har beskrivelser av svedjebrukende folkeslag. Folkevandringstiden i Europa var preget av mange folkeslags varierende svedjebruk. Utnyttelsen av skogene krevde stadige forflytninger, og store områder ble skogløse.

Jordanes skal ha vært av gotisk herkomst og endte som munk i Italia. Hans verk "De origine actibusque Getarum", om goternes opprinnelse og død, forfattet ca. 550 e.Kr. gir opplysninger om den store öya Scandza, som goterne skal stamme fra. Han regner opp stammer som bor her, blant disse er adogit som bor nordligst av alle med 40 døgns midnattsol. Etter adogit kommer scerrefennae og suehans som også bor mot nord. Scerrefennae flyttet mye og forsto ikke å frembringe markens grøde, men livnærte seg ved jakt og fugle egg. Suehans var en bofast stamme som hadde gode hester liksom thüringerne og drev pelsdyrjakt for å kunne selge skinn. Her var det for langt mot nord til korn dyrking. Prokopios, ca. 550 e.Kr., beskriver også et primitivt jegerfolk som han kaller skrithifinoi. Disse ynkelige skapningene hadde hverken vin eller korn, for de dyrket ikke jorden. "Både menn og kvinner driver uavlatelig bare jakt; de mektig store skogene og fjellene der gir dem en uendelig mengde vilt og andre dyr." Scerrefennae og skrithifinoi er vel samene som ofte har fått betegnelser som skridfinner, som trolig er en senere avledet form fra skrithibinoi eller noen lignende stavemåte. De to gamle betegnelse, scerrefennae og skrithifinoi, har nok trolig ikke sin opprinnelse i betydning av hverken skiløper eller finne. Videre i Jordanes' etnografiske beskrivelse av Scandzas følger flere folkestammer og blant disse er finnaithae "som alltid var klare til strid", mixi evagre og otingis som skulle ha levd som ville dyr i fjellhuler, "utenfor dem" bodde osthrogoth, raumariciae, ragnaricii, finni, vinoviloth og suetidi som skulle være stautere enn andre folk.